

A woman with voluminous, curly, light brown hair is seen from the back, sitting on a rough stone wall. She is wearing a light blue button-down shirt with rolled-up sleeves, dark trousers, and light-colored sneakers. Her hands are clasped in her lap. The background is a vast, open landscape under a clear blue sky.

ELU ILMA SINUTA

*Mis saab siis, kui inimese saladused
tulevad ilmsiks alles pärast tema surma?*

SHARI LOW

Originaali tiitel:
Shari Low
A Life Without You
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 by Shari Low. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B01376420
ISBN 978-9949-82-545-5

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

*J-ile, C-le ja B-le.
Kõike, alati.*

I

Jen

Talle ei meeldiks sugugi, et see ei olnud mingi uhke sündmus. Tegelikult oli üsna tavaline päev. Mitte eriti hea. Kaugeltki mitte hea.

Jaanuarikuine pühapäevahommik. Väljas oli hämar. Pilved olid pahaendeliselt hallid, nagu püüdes veenda, et tuppa teki alla jäämine on parim variant.

Meid polnud vaja eriti veenda.

Dee oli teki sees ühel diivanil, luud-kondid valusad, mina teisel kerge pohmakaga. Meie laisa päeva kaaslasteks olid auravad teekruusid, jõuludest alles jäänud šokolaadipulgad ja filmikomplekt: „Ristisa“ esimene, teine ja kolmas osa.

Minu valik.

Noor Al Pacino suudab terveks ravida kõik maailma tõved, isegi kui heli on veidi liiga vali, ent selle eesmärk oli ennekõike summutada läbi seina naabermajast ööpäev läbi kostvat teknomuusika tümpsu. Uued naabrid olid sisse kolinud mõne nädala eest. Arvestades majas sisse-välja voorivate inimeste hulka, olid nad kas eriti seltskondlikud või müüsid väga nõutud tooteid. Ma lootsin, et Avoni kosmeetikat, aga kuna ma polnud sealt väljumas näinud ühtegi veatu näonahaga inimest, olid mul selles suhtes teatavad kahtlused.

Dee võpatas asendit muutes. „Issand, mu õlad valutavad.“

„Minult sa kaastunnet ei saa,“ nähvasin ma.

„Sa oled väga halb sõber,“ andis tema vastu, aga naeratas samal ajal. Tema naeratus oli alati esimene asi, mida teised märkasid. Nagu Julia Robertsil lai. Loomulik õnne allikas, mis ei vajanud julgustamist ja püsis alati pisut kauem kui vaja, nagu tahaks teisele inimesele selleks päevaks natukene rohkem anda. Ja see oli klišee, aga punane juuksepahmakas sobis tema isiksusega täiuslikult – etteaimamatu, äge, esimesel võimalusel valmis kammitaist põgenema. „See tundus tol hetkel hea mõte olevat,“ ägas ta.

„Mis hetkel? Kui sa end kirja panid? Kui kombinesooni selga tõmbasid? Või kui astusid kilomeetri kõrgusel lennukist välja ja söötsid maa poole, lootes, et õhuke kangariba ei lase sul kaalikapõllule sodiks kukkuda?“

Dee raputas pead. „Ei, see oli hea mõte siis, kui me olime kõik jõulude ajal pubis ning ma tulin selle peale pärast kolme klaasitäit veini ja pakki juustunäkse. Pealegi oli see heategevuse nimel. See on ju hea asi, eks?“

Jälle see naeratus. Mitte keegi polnud selle vastu immuunne, mina kaasa arvatud. See tõi talle nii palju häda kaela ja aitas hädast ka välja. Alati. Olime olnud sõbrad viiendast eluaastast saadik ja kohtusime esimesel päeval Weirbridge'i algkoolis, seega... ai, pea hakkas keskendudes valutama... umbes kahekümne viie aasta jagu plindritest pääsemisi tänu tema laiale naeratusele. Ehkki kui kõik ausalt ära rääkida, oli enamasti plindrisse sattumise põhjuseks Dee kalduvus riskida ning mina tagasihoidliku, mõistliku, viisaka ja sõnakuu-
leliku tüdrukuna olin alati vales kohas. Siis, kui ta varastas kooli kioskist kaks pakki karamellivahvleid, kuna olime unustanud söögiraha koju. Tema suutis end oma sarmiga välja keerutada, aga mina jäin ümbrispaberiga vahele ja pidin jääma pärast tunde. Siis, kui ta veenis mind koolist poppi tegema ja õpetaja nägi mind vahti pidamas, kuni Dee oma kallimaga poe taga musitas. Mind saadeti direktori juurde, aga Dee hiilis kodundustundi ja sai oma koogi eest auhinna.

Õnneks ei ole ma vihapidaja. Ajan selle armastuse, konfliktide vältimise soovi ja erakordselt suure taluvusvõime kaela.

Uks avanes ja mu kallim Pete ilmus välja, käes kuuene õllepakk. Ta vaatas meid kahte tekkide sees diivanitel lesimas.

„Näen praegu vaimusilmas, millised rannale sattunud vaalad välja näeksid,“ tähendas ta.

„Viskaksin sind millegagi, aga mu õlad on liiga valusad,“ pomises Dee, pöördudes minu poole. „Kas ma mainisin valusaid õlgu?“

„Mitu korda,“ vastasin ma.

Pete suundus juba ukse poole ja ainult äärmiselt tähelepanelik inimene oleks märganud, et tema pilk kohtus minu omaga vaid hetkeks. „Lähem Luke’i juurde,“ teatas ta, aga seda me juba teadsime. See oli tuttav muster. Dee ja mina töötasime esmaspäevast laupäevani oma poes Glasgow’s, aga igal pühapäeval tuli ta minu ja Pete’i koju ning me vaatasime telerit, samal ajal kui Pete läks Dee ja Luke’i koju, et vaadata seal tipp tehnoloogilisest, meeletult suurest lameekraaniga telerist spordivõistlusi. See oli nagu partnerite vahetamine, aga ilma seksi ja perverssusteta.

Dee ja Luke olid olnud abielus viis aastat, ent Pete ja mina polnud veel abieluranda sõudnud, ehkki olime viisteist aastat koos olnud alates keskkooli jõuludiskost, kus oli pakutud salaja sisse smugeldatud veini ja puuvõõrikut. Me polnud kibelenud jah-sõna ütlema. Mina arvasin, et meil on niigi hea, ja enamasti oligi. Enamasti.

Pete hakkas välja minema. „Nägemist! Toon õhtusööki, nii et sa ei pea midagi valmistama.“

Selles lubaduses sisaldus torge. Ma oskasin valmistada salatit ja kahesaja kahekümne kraadi juures kahekümneks minutiks asju ahju panna, aga seda heal pohmakavabal päeval. Dee võis mu külmikusse vaadates ning sealt kahtlase päritolu ja vanusega toiduaineid leides valmis teha isuäratava roa. See oli tal nagu mingi superoskus.

Uks langes Pete’i selja taga kinni ja tekkis vaikus, kuni mu terase pilguga sõbranna murdus.

„Olukord pole seega paranenud.“ See oli pigem väide kui küsimus.

Kehitasin õlgu.

Ei olnud.

Rüüpasin küsimuse tõrjumiseks teed, aga Dee uudishimulikult kergitatud kulm andis mõista, et ta ei kavatse seda asja sinnapaika jätta.

Andsin alla. Oleksin olnud väga hale spioon.

„Ta on... eemalolev. Mõttesse vajunud. Olen kindel, et see on kõigest üks faas. Ajutine madalseis. Sa tead, et ta võib vahel üsna hajameelne olla.“

See oli tõsi. Pete oli nagu Dee – ta vajab pidevat meelelahutust ja tegevust –, samas kui Luke'ile ja mulle sobis väga hästi pudel avada, niisama lõõgastuda ja lasta neil möllata. Olime Balil lesinud päevitus- toolidel ja jälginud, kuidas nemad surfavad. Olime istunud Vegases katusebaaris ja vaadanud, kuidas nad meie kohal Ameerika mägedel lõbutsevad. Seisime tee ääres ja innustasime neid, kui nad maratoni lõpetasid. Nägin isiklikult, miks kulunud kliše, et vastandid tõmbuvad, nii hästi võib toimida. Kui Pete oleks minu moodi, elaksime seiklustevaest aeglast elu. Kui mina oleksin nagu tema, oleksime praegu kusagil mäe otsas, riskides elu ja luude-kontidega, ja meie liibuvad riided hõõruksid naha vermesse.

Mina eelistasin diivanit.

„Kas tahad, et räägin temaga?“ küsis Dee ja ma nägin, et ta muretseb.

„Ei, pole vaja. Ta väidab, et ma kujutan seda ette, ja vannub, et midagi ei ole halvasti, nii et võib-olla ma olen liigtundlik. Ta ütleb, et peaksime minema reisile. Olen teda tihti näinud igatsevalt vaatamas Maldiivide reklaambuklette, mille ma eelmisel nädalal töölt kaasa tõi.“

Meie firma – Sun, Sea, Ski – oli eeskätt puhkuse- ja reisiravete pood, kus müüdi kõike alates bikiinidest kuni päevituskreemi, suusa-

riiete, sukeldumiskalipsode ja riistapuudeni, mis võimaldavad vee all pilte teha. Ka broneerisime me hotelle ja ekskursioone, tegevusi, rühmaseiklusi ja olime korraldanud koguni paar pulmapidu. Asutasime selle kohe pärast ülikooli lõpetamist vähese raha ja palvete toel ning pakettreiside jumalad vastasid me palvetele. Tegime hulganisti vigu, aga jäime püsima ja suutsime luua korraliku püsikliendibaasi ning ka internetis piisavalt müüa. Meie partnerlus toimis täiuslikult. Mina tegelesin ettevõtte rahapoolega ning Dee tegeles reklaami ja turundusega, kirjutas reisiblogi, katsetas tooteid, käis kokkusaamistel ja lõi sidemeid hotellide ja meelelahutuskeskustega populaarsetes sihtkohtades. Me ei saa kunagi rikkaks, aga olime nii kaua hakkama saanud ja teenisime selle pealt viimaks ometi normaalselt.

„Ja sina ei taha minna?“ küsis ta.

Hammustasin oma karamellivahvlit. Kooliaegne poevarguse vahejuhtum polnud minus nende vastu tülgestust tekitanud ja pealegi oli see puhtalt ravieesmärgil, sest karamellivahvliel on teada-tuntud pohmakat ravivad omadused.

„Mitte et ma ei tahaks...“ alustasin ma häälel, mis viitas selgelt, et ma ei taha sinna minna. „Aga see on... see on kallid ja väga ülepingutatult suurustlev.“

„Ja imeline,“ lisis tema, ehkki seda polnud vaja. Olin just kirjeldanud Dee kõikide reise kahte põhiomadust.

Mina polnud selline. Mulle meeldis kodus olla. Võib-olla nädalake kusagil põhja pool mõnes puhkemajas. Või paar nädalat Lõuna-Hispaanias villas, kui väga pingutada, ent kaks nädalat Maldiividel maksaks vähemalt kümme tuhat. Oleksime kaks nädalat hiljem kodus tagasi lihtsalt veidike päevitunumana ja palju vaesematena. Ma ei näinud sel mõtet.

„Sa pead minema!“ hüüatas Dee. „See on unistuste reis.“

Selle iroonia peale oleksin äärepealt teed kurku tõmmanud. „Targad sõnad, Obi-Wan Reisiguru. Ütle, kui mitu „unistuste reisi“ sul eelmisel aastal oli?“